CHƯƠNG 2269

Thần Vương Vu tộc đến thăm

Theo lẽ thường, Hạ Nhân là người lĩnh hội pháp tắc không gian lâu nhất, đương nhiên cũng có lĩnh ngộ sâu sắc nhất về pháp tắc không gian.

Hắn lĩnh hội pháp tắc không gian bằng cách khổ tu và tự mình nghiền ngẫm.

Từ trong hư không lĩnh ngộ, rồi ngưng tụ bằng Hồng Mông Tử Kim để tiếp tục lĩnh hội, tốc độ vô cùng chậm chạp.

Nhưng dùng phương pháp nuốt chửng bản nguyên đạo pháp để nắm giữ đạo pháp thì tốc độ lại cực kỳ nhanh.

Về lĩnh ngộ đạo pháp sức mạnh, Hạ Nhân đã nuốt chửng mấy phần bản nguyên đạo pháp ngũ phẩm và lục phẩm, lại còn nuốt một phần bản nguyên thượng phẩm thất phẩm, đồng thời lĩnh ngộ chân nghĩa cấp Đế.

Ngay cả khi Hạ Nhân lĩnh ngộ chân nghĩa cấp Đế, tốc độ cũng nhanh hơn lúc lĩnh ngộ pháp tắc không gian.

Cứ như vậy, tích lũy của hắn trên phương diện đạo pháp sức mạnh cuối cùng cũng đạt đến mức khá tốt, xem như đã tiểu thành.

“Không biết đạo pháp hiện giờ có đủ sức chống đỡ để ta cải tạo thần thông hay không!”

Hạ Nhân chậm rãi thở ra một hơi, ngón tay chỉ về phía trước: Hư Vô Tiêu Sát...

Lần này bắt tay cải tạo, cảm giác của Hạ Nhân quả nhiên đã khác hẳn.

Lần trước, tuy hắn đã có chút hiểu biết về đạo pháp sức mạnh, nhưng khi bắt tay cải tạo lại rối như tơ vò, không biết nên bắt đầu từ đâu. Lần này tiếp tục cải tạo, trong đầu Hạ Nhân lập tức xuất hiện một mạch suy nghĩ rõ ràng: Chỗ nào cần cải tạo?

Làm thế nào để liên kết Kinh Hỗn Độn Kim với sức mạnh Hồng Mông.

Từng vấn đề một, hắn đều đã có đáp án. Khó khăn duy nhất là cần phải bỏ ra đủ kiên nhẫn.

Thần pháp trong đầu Hạ Nhân hóa thành vô số phù văn bay ra, sau đó khắc vào một mảnh ngọc giản màu xanh.

“Phù...” Hắn khẽ thở phào: “Cuối cùng cũng được rồi!”

“Thật mong chờ, không biết sẽ là phẩm cấp gì đây!”

Hạ Nhân ném thần thông do mình lĩnh ngộ và cải tạo ra vào Tụ Bảo Bồn, sau đó lập tức lấy ra.

Không vì chuyện gì khác, chỉ để nhìn xem phẩm cấp của công pháp do mình tạo ra.

Thật ra không cần nhìn, trong lòng hắn cũng hiểu đại khái là Địa giai trung phẩm.

Ngay sau đó, tin tức hiện lên.

Công dụng: Một loại quyền pháp đặc biệt, dung hợp sức mạnh Hồng Mông, sức mạnh nhục thân và sức mạnh đạo pháp, cần có lĩnh ngộ đạo pháp sức mạnh thâm hậu cùng khí huyết mạnh mẽ, chỉ có thể thi triển dưới sự phối hợp của sức mạnh Hồng Mông.

“Ha ha… quả nhiên là Địa giai trung phẩm, vậy là không tệ rồi…”

Nếu chia phẩm cấp lớn của công pháp thì gồm Thiên, Địa, Huyền, Hoàng.

Bắt đầu bằng chữ Thiên là tốt nhất, nhưng bắt đầu bằng chữ Địa cũng không hề yếu.

Muốn sáng tạo ra thứ này, cần có hiểu biết nhất định về đạo pháp. Lĩnh ngộ đạo pháp càng sâu sắc thì phẩm cấp công pháp sáng tạo ra cũng càng cao.

Hạ Nhân hiện giờ chỉ dựa vào tu vi Thần Tôn cảnh mà có thể tự sáng tạo ra thần thông dung hợp đại đạo đạt Địa giai, đã là chuyện vô cùng đáng nể.

Trong tình huống bình thường, phải có tu vi đến Thần Hoàng cảnh mới làm được!

Có điều cũng không sao, những chuyện đó đều không quan trọng.

Hạ Nhân lập tức ném mảnh ngọc giản màu xanh vào Tụ Bảo Bồn để cường hóa.

Phần giới thiệu không thay đổi, chỉ có phẩm cấp công pháp biến đổi.

Bởi vì đây là thần thông do chính mình sáng tạo ra, nên không cần quá nhiều thời gian tu luyện.

Hạ Nhân chỉ tu luyện sơ qua mấy tháng, đã trực tiếp quán thông.

Vừa bước ra, hắn đã nhìn thấy Tô Chân Chân bay tới.

Tô Chân Chân đáp xuống trước mặt Hạ Nhân, chắp tay hành lễ.

Hạ Nhân nói: “Cô đang đợi ta à?”

“Ta…” Tô Chân Chân nói: “Gần đây ngày nào thiếp cũng đến xem thử, đồng thời còn sắp xếp người ở đây, chuyên theo dõi sư huynh. Chỉ cần huynh xuất quan, sẽ có người báo cho thiếp ngay!”

Trong lòng Hạ Nhân giật thót: “Có chuyện gì vậy?”

“Hai chuyện, nói chuyện thứ nhất trước nhé, Thiên Trúc có lẽ sắp phải đi rồi!”

“Hả?” Hạ Nhân hơi nhíu mày.

Tô Chân Chân tiếp tục nói: “Có người của Vu tộc biết được tình hình bộ lạc Thiên Trúc, đặc biệt từ Vu tộc chạy đến nhà chúng ta, yêu cầu chúng ta thả Thiên Trúc về!”

Hạ Nhân hỏi: “Đến bao lâu rồi?”

Tô Chân Chân nói: “Mấy năm rồi, vẫn luôn treo đó chưa giải quyết!”

“Được!” Hạ Nhân gật đầu: “Dẫn ta qua đó, ta xem thử!”

Hạ Nhân đi theo Tô Chân Chân đến đại điện gia tộc.

Sau đó Tô Chân Chân lại thông báo cho các đệ tử bên dưới. Chẳng bao lâu, Thiên Trúc và một nữ tử khác đã tiến vào đại điện gia tộc.

Hạ Nhân nhìn Thiên Trúc Như Khanh trước, sau đó mới nhìn sang nữ nhân kia.

“Ừm?” Hạ Nhân hơi nhíu mày.

Hắn luôn cảm thấy nữ nhân này có gì đó kỳ quái.

Nhưng nhất thời hắn cũng không hiểu rốt cuộc kỳ quái ở chỗ nào.

Nhìn chằm chằm nữ nhân này suốt hai nhịp thở, Hạ Nhân mới phản ứng lại: “Các hạ là… Vu Vương của Vu tộc?”

Thần niệm của Hạ Nhân quét qua người nữ nhân, phát hiện đối phương có tu vi Thần Vương cảnh. Cụ thể là mấy tầng thì không nhìn rõ, bởi vì Vu tộc tu luyện pháp môn luyện huyết, không phân chia rõ ràng như vậy.

“Đúng vậy!” Nữ nhân nói: “Bản cung chính là Vu Vương cảnh, người của bộ lạc Cửu Phượng thuộc Vu Thần nhất tộc!”

Hạ Nhân uống một ngụm nước: “Vậy thì không đúng rồi… Ta nghe nói người Vu tộc bẩm sinh không có thần niệm, cũng không có thần cách!”

“Vì sao giữa mi tâm của các hạ lại có thần cách?”

Đây chính là chỗ khiến Hạ Nhân nghi hoặc lúc nãy.

Từ trước đến nay, hắn vẫn nghe Thiên Trúc nói rằng Vu tộc không có thần cách, cũng không có thần niệm.

Hơn nữa, trước đây khi Hạ Nhân bế quan tu luyện thần thông thần niệm 【Hồng Mông Ký Thần Pháp】, hắn còn từng nghĩ đến chuyện Vu tộc không có thần niệm có lợi thế gì.

Bây giờ đột nhiên có một nữ nhân mang theo thần cách xuất hiện, rồi nói với ta rằng ngươi là người Vu tộc à?

Loại trò lừa gạt cấp thấp này đến Chân Thực Thần Quốc cũng không qua nổi đâu nhỉ?

“Công tử, là thật đó!” Thiên Trúc Như Khanh bên cạnh nhìn Hạ Nhân, nói: “Vu tộc chúng ta, gần như tất cả mọi người đều không có thần niệm, cũng không có thần cách!”

“Nhưng có một ngoại lệ, đó chính là bộ lạc Cửu Phượng!”

“Vu tộc chúng ta có vô số bộ lạc, duy chỉ có bộ lạc Cửu Phượng này, tất cả người Vu tộc trong bộ lạc đều bẩm sinh có thần niệm, đồng thời cũng có thể sở hữu thần cách.”

Hạ Nhân không nhịn được hít ngược một hơi lạnh: “Ghê thật... Chuyện này... cho ta hỏi một chút, nếu bộ lạc Cửu Phượng đã có thần cách và thần niệm, vậy thần lực của họ có yếu hơn không?”

“Ví dụ, trong cùng một cảnh giới, nếu so về sức mạnh khí huyết, có phải họ không đánh lại các cô không?”

Kết quả, Thiên Trúc lắc đầu: “Không phải. Sức mạnh khí huyết của bộ lạc Cửu Phượng so với các bộ lạc khác không hề suy giảm rõ rệt, đều giống nhau cả!”

Hạ Nhân có phần hâm mộ bộ lạc Cửu Phượng rồi.

Vừa có sự cường hãn và sức mạnh của Vu tộc, vừa có thể ngộ đạo, lại còn có thể dùng thần niệm điều khiển thần binh.

Sức chiến đấu của tộc nhân như vậy chẳng phải mạnh đến nghịch thiên sao?

“Bản cung được Vu Hoàng Cửu Phượng phái đến, mục đích chính là đón Thiên Trúc Như Khanh trở về!”

“Nhưng Như Khanh đã ký khế ước nô bộc với ngươi!”

“Nể tình ngươi đã giúp Như Khanh đột phá đến Vu Vương cảnh, Vu tộc chúng ta có thể không truy cứu chuyện trước đây, nhưng hiện giờ ngươi phải lập tức giải trừ khế ước trên người Thiên Trúc!”

Khế ước cũng giống như ấn ký thần nô, đều có thể giải trừ.

Mặc dù ban đầu đã nói là mười ngàn năm, nhưng chưa đến mười ngàn năm cũng được, chỉ cần hai bên cùng đồng ý là đủ.

Khi thời hạn khế ước đạt đến mười ngàn năm, cho dù hai bên đều không đồng ý, quy tắc của khế ước chủ tớ này cũng sẽ tự động mất hiệu lực.

Hơn nữa, trong tình trạng có khế ước, hai bên cũng không thể kết thành quan hệ chủ tớ bằng ấn nô.

CHƯƠNG 2270

Đại chiến Vu Vương

Hạ Nhân không lập tức lên tiếng.

Vu Vương của bộ lạc Cửu Phượng nói: “Bổn cung là Vu Vương Cửu Phượng, tên Băng Chỉ!”

“Băng Chỉ?” Hạ Nhân gật đầu: “Tên hay lắm, tiền bối Băng Chỉ... Vu tộc các người có lẽ đã hiểu lầm chúng ta đôi chút!”

“Năm xưa ta đến Vu tộc các người, mượn đường tiến vào thần mộ của Vu tộc, nhờ đó còn lấy được Thất Chú Thư!”

Băng Chỉ nói: “Những chuyện này bổn cung đều biết!”

Hạ Nhân tiếp tục: “Trong một lần tình cờ, Thiên Trúc đã trở thành nô tỳ của ta. Nhưng suốt bao năm qua, ta tuyệt đối chưa từng sai khiến nàng như nô lệ. Nàng là người hầu của ta, từng giúp ta làm việc, nhưng ta chưa bao giờ thật sự xem nàng là nô bộc!”

“Hơn nữa, chính ta đã cho nàng rất nhiều tài nguyên!”

“Hiện giờ nàng sống rất tốt ở Hạ gia. Sau này, ta còn phải bồi dưỡng nàng đạt đến Vu Hoàng cảnh, thậm chí là cảnh giới Vu Đế!”

“Bây giờ bảo nàng đi theo ngươi, e rằng sẽ không tốt cho nàng!”

“Hừ...” Băng Chỉ cười lạnh: “Hạ Nhân, ngươi có biết mình đang nói gì không?”

“Khẩu khí cũng lớn thật đấy!”

Hạ Nhân nói: “Đi hay không, ngươi chỉ cần hỏi Thiên Trúc là được!”

“Không được!” Băng Chỉ nói: “Thiên Trúc hiện giờ là nô bộc của ngươi, thần niệm giữa nàng và ngươi đã kết nối với nhau. Theo quy tắc chủ tớ, đương nhiên nàng sẽ nghe lời ngươi!”

“Quyết định của nàng không được tính!”

“Hôm nay ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có thả người hay không?”

Thần cách giữa mày Băng Chỉ chợt lóe sáng, trong khoảnh khắc, từng luồng khí lạnh băng giá bùng nổ từ người nàng: “Ta biết Hạ gia các ngươi có Thần Vương, hơn nữa không chỉ một người!”

“Nhưng... bổn cung là cường giả đỉnh phong Vu Vương cảnh, pháp thể song tu. Cho dù trong toàn bộ Vu tộc, bổn cung cũng là bậc nhất!”

“Ồ...” Mắt Hạ Nhân sáng lên, nói: “Tiền bối lợi hại đến vậy sao? Nói thế thì tiền bối là thiên kiêu của Vu tộc rồi?”

“Ngươi có thể hiểu như vậy!” Băng Chỉ nói: “Không phải bổn cung tự khoe khoang, đó là sự thật!”

“Vậy thế này đi!” Hạ Nhân nói: “Hai chúng ta tỷ thí một phen!”

“Nếu ngươi có thể đánh thắng ta, ta sẽ để Thiên Trúc đi theo ngươi. Còn nếu ngay cả ta mà ngươi cũng không đánh bại được, vậy thì xin lỗi, ta cảm thấy Thiên Trúc đi theo các ngươi cũng chẳng có tiền đồ gì!”

“Ngươi?” Ánh mắt Băng Chỉ quét qua người Hạ Nhân: “Ngươi chỉ là Thần Tôn cảnh tầng sáu, ngươi chắc chắn muốn đấu với ta sao?”

“Ta chính là cường giả đỉnh phong Vu Vương cảnh!”

Hạ Nhân trịnh trọng gật đầu: “Không sai, người muốn đấu với ngươi chính là ta!”

“Tốt lắm!” Băng Chỉ cười lạnh: “Ta biết Hạ Nhân ngươi rất mạnh, khí vận cũng không tệ, thậm chí còn bắt được Thất Chú Thư. Nhưng suy cho cùng, Thất Chú Thư đó không phải của ngươi!”

“Điều đó cho thấy khí vận của ngươi không tệ, nhưng vẫn chưa đạt đến cấp bậc cao nhất!”

“Hạng người như ngươi, trong tình huống thông thường, vượt cấp chiến đấu cũng không thành vấn đề!”

“Nhưng...” Băng Chỉ đột nhiên đứng phắt dậy khỏi chỗ ngồi: “Hôm nay bổn cung sẽ cho ngươi biết, không phải cứ tùy tiện là có thể vượt cấp chiến đấu!”

“Có những thiên kiêu không phải thứ ngươi có thể tưởng tượng nổi!”

Sức mạnh trên người nàng lập tức bùng nổ, sau đó bản thể hóa thành một luồng sáng lao ra khỏi Hạ gia, bay về nơi xa xôi bên ngoài.

Vừa bay, Hạ Nhân vừa hỏi Tô Chân Chân: “Gần đây tên Hàn Hậu Chỉ kia thế nào rồi?”

Hàn Hậu Chỉ là nô bộc của Hạ Nhân, giữa hai người có cảm ứng về mặt thần niệm.

Ngay khoảnh khắc Hạ Nhân lao ra khỏi Hạ gia vừa rồi, hắn đã cảm nhận được khí tức của Hàn Hậu Chỉ. Hắn đoán Hàn Hậu Chỉ hẳn đang ở Hạ gia hoặc Bành gia bên cạnh.

Tô Chân Chân nói: “Hắn trở về rồi... Tên nhóc này chắc đã gặp được cơ duyên không nhỏ. Tu vi của hắn còn cao hơn phu quân, đã đạt đến Thần Tôn cảnh tầng tám!”

“Nhanh vậy sao?” Hạ Nhân hơi kinh ngạc trong lòng, nói: “Tầng tám?”

“Cao hơn lão tử tận hai tầng rồi.”

Ta nhớ lúc còn ở Thần Quân cảnh, tu vi của tên nhóc này vẫn chưa cao bằng ta mà!

“Tốt lắm!” Hạ Nhân suy nghĩ một lát rồi nói: “Nàng bảo người báo cho Hàn Hậu Chỉ một tiếng, bảo hắn đến đây!”

“Vâng...” Tô Chân Chân lập tức rời đi.

Chẳng bao lâu sau, Hạ Nhân đã đuổi kịp Vu Vương Băng Chỉ.

Bởi vì Băng Chỉ đang dừng lại trên một dãy núi hoang vu.

Nàng đứng giữa hư không, khoanh tay, thản nhiên nhìn Hạ Nhân: “Bổn cung cho ngươi ba chiêu!”

“Khoan đã, ta còn một yêu cầu!” Hạ Nhân đứng giữa hư không đối diện nàng, nói: “Nếu ta đánh thắng ngươi, ta còn có một điều kiện!”

Hạ Nhân nói: “Nếu ta thắng, ngươi cũng phải làm nô tỳ của ta!”

“Muốn chết...” Vốn định nhường Hạ Nhân ba chiêu, nhưng nghe lời lẽ sỉ nhục của Hạ Nhân, Băng Chỉ lập tức nổi giận.

Nàng không cho Hạ Nhân bất kỳ cơ hội phản ứng nào, trực tiếp tung một quyền về phía hắn.

Nữ nhân này thoạt nhìn thân hình nhỏ nhắn, nhưng khi thi triển thần thông, thân thể lại đột nhiên hóa thành cao vạn trượng.

Tùy theo tu vi khác nhau, chiều cao cũng khác nhau.

Nắm đấm khổng lồ tựa như một ngọn núi nhỏ, từ trên chín tầng trời mang theo sức mạnh vô song giáng xuống bằng một quyền.

Nắm đấm còn chưa tới, cương phong do sức mạnh tạo thành đã ập đến trước.

Thổi cho y phục trên người Hạ Nhân bay phần phật.

“Đến hay lắm...” Hạ Nhân cười khẽ, đồng thời tung ra một quyền.

Sở dĩ hắn mời Băng Chỉ giao chiến là để thử thần thông mới nhất mà mình đã lĩnh ngộ và cường hóa: Hồng Mông Toái Đạo Quyền.

Một quyền đánh ra, cuốn theo sức mạnh Hồng Mông, thần lực, sức mạnh khí huyết nhục thân và sức mạnh quy tắc của đại đạo sức mạnh.

Bốn loại sức mạnh kết hợp làm một!

Đương nhiên, trong tất cả những sức mạnh đó, khí huyết và sức mạnh nhục thân vẫn đóng vai trò chủ đạo.

Trong khoảnh khắc này, toàn bộ sức mạnh khí huyết đều ngưng tụ trên cánh tay phải của hắn!

Sức mạnh cuồn cuộn không thể hoàn toàn thu liễm. Một phần nhỏ tản ra khỏi cánh tay, xé rách đạo bào trên cánh tay hắn thành từng mảnh.

Trên làn da trắng như tuyết, từng đường vân tím đỏ được thắp sáng!

Những đường vân ấy men theo cánh tay Hạ Nhân chậm rãi lan rộng, trong chớp mắt đã bao phủ toàn bộ cánh tay.

Sức mạnh cuồn cuộn sinh ra giữa những đường phù văn ấy, vận chuyển theo hướng nắm đấm của Hạ Nhân, dồn cả vào nắm đấm.

Nắm đấm cũng dần biến thành màu tím đỏ.

Hư không phía trước nắm đấm run rẩy dưới sức mạnh thuần túy này.

Đúng lúc ấy, đòn tấn công từ phía trên giáng xuống.

Một bên lớn tựa ngọn núi, một bên nhỏ chưa đầy một thước.

Nhìn từ xa, cảnh tượng tựa như một mũi kim sắc bén đâm vào bùn đất. Nắm đấm của Hạ Nhân mang theo thân thể hắn không ngừng nghịch dòng lao lên.

Nắm đấm khổng lồ của Vu Vương đại nhân lập tức nổ tung.

Hạ Nhân dùng tốc độ cực nhanh xuyên thủng nắm đấm của Băng Chỉ, sau đó tiếp tục lao lên, nghiền nát cả cẳng tay và cánh tay của nàng!

Giữa đất trời, mưa máu tung tóe.

“A...” Vu Thần cao hơn vạn trượng đau đớn hét lên, thân thể lùi lại hàng chục bước, mỗi bước đều phát ra tiếng nổ vang.

Mỗi bước lùi xuống đều nghiền nát vô số ngọn núi.

Rừng núi vốn xanh um trong chớp mắt đã biến thành phế tích.

Vô số ngọn lửa rải rác bùng cháy.

Trong hư không phía xa, Thiên Xích sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nàng biết Hạ Nhân rất mạnh, có thể vượt cấp chiến đấu.

Nhưng... đây... đây chính là tuyệt thế thiên kiêu của Vu tộc chúng ta, nói là đệ nhất thiên tài Vu Vương cảnh cũng không quá đáng.

Vậy mà chỉ một chiêu đã bị công tử phế mất cánh tay sao?

Cả người Hạ Nhân tựa như một cây kim, đột nhiên chui ra từ xương bả vai sau lưng Vu Vương, kéo theo một vòi thần huyết màu vàng bắn tung tóe.

CHƯƠNG 2271

Kiếm ý của Hàn Hậu Chỉ

Nàng đột nhiên dồn mạnh lực xuống chân, trực tiếp giẫm sụp vùng đất rộng ngàn trượng, sau đó cả thân người lại bay vút lên trời cao.

Thân hình cao vạn trượng cũng hóa thành kích thước chẳng khác người bình thường.

Hạ Nhân dừng lại giữa hư không rồi quay đầu nhìn, chỉ thấy người phụ nữ kia tóc tai rối bù, toàn thân chỗ nào cũng dính đầy máu bẩn màu vàng kim, có thể nói là chật vật đến cùng cực.

Nhưng dù sao người phụ nữ này cũng là cường giả Thần Vương cảnh.

Chỉ trong một ý niệm, nàng đã khiến cánh tay phải cùng nắm đấm bị khuyết kia mọc trở lại.

Thoạt nhìn chẳng khác gì trước đó, nhưng bản nguyên đã tổn thất thì chắc chắn không thể bù đắp trong thời gian ngắn.

“Hạ Nhân, tốt, tốt, tốt...” Băng Chỉ nhìn chằm chằm vào hắn, đôi mắt lạnh băng: “Vừa rồi là bản cung sơ suất, cú đấm đó của ta chưa dùng toàn lực!”

“Nếu không, ngươi tuyệt đối không thể làm ta bị thương!”

Vừa rồi tuy bị câu nói thu nàng làm nô bộc của Hạ Nhân chọc giận đến phát cuồng, nhưng Băng Chỉ vẫn rất biết chừng mực. Cú đấm kia giáng xuống, nàng không hề dùng toàn lực.

Thậm chí còn chưa dùng đến năm phần sức mạnh.

Nếu không, Băng Chỉ tuyệt đối không thể bị thương thảm hại như vậy!

Nói xong, Hạ Nhân cũng chẳng phí lời, giơ nắm đấm lên, ầm một tiếng, lần nữa ngưng tụ sức mạnh rồi đánh về phía Băng Chỉ.

Lần này cũng giống hệt lần vừa rồi.

Điểm khác biệt là lần trước hắn bị động phòng thủ, còn lần này là chủ động tấn công.

“Đến hay lắm…” Người phụ nữ hít sâu một hơi, vận chuyển khí huyết trong cơ thể rồi truyền ra ngoài, đồng thời tung một quyền về phía Hạ Nhân.

Hơn nữa còn có kích thước giống Hạ Nhân!

Nắm đấm của hai người mang theo sức mạnh, đều ngưng tụ bên ngoài thân thể thành một hư ảnh nắm đấm lớn chừng một trượng.

Hư ảnh nắm đấm của Hạ Nhân mang màu tím vàng, còn hư ảnh nắm đấm của Băng Chỉ có màu vàng thuần.

Sức mạnh thuần túy va chạm với nhau, đồng thời dấy lên những dao động năng lượng vô tận. Ngay khoảnh khắc năng lượng bùng nổ tại vị trí hai bên va chạm, một luồng kim quang chói mắt lập tức bắn ra.

Sau khi kim quang tan đi, dư ba năng lượng mới quét ngang hư không, lao hỗn loạn về bốn phía.

Sức mạnh khủng khiếp xuyên qua hư ảnh, gia trì lên người Hạ Nhân, khiến thân thể hắn bay ngược ra xa như một viên đạn pháo.

Băng Chỉ đương nhiên cũng chẳng khá hơn, đồng dạng lùi lại mấy trăm trượng.

Một đòn này có thể nói là bất phân thắng bại.

Hạ Nhân đứng giữa hư không, hỏi: “Tiền bối Băng Chỉ, lần này cô đã dùng toàn lực chưa?”

Sắc mặt Băng Chỉ tối sầm, không hề đáp lời.

Lúc này, Tô Chân Chân và Hàn Hậu Chỉ cũng đã chạy tới.

“Công tử…” Hàn Hậu Chỉ chắp tay với Hạ Nhân.

Hạ Nhân nói: “Ngươi cứ đứng bên cạnh xem trận chiến!”

“Vâng!” Hàn Hậu Chỉ nhìn Băng Chỉ, không nói gì, cũng chẳng hề lo lắng.

“Còn đánh nữa không?” Hạ Nhân hỏi Băng Chỉ.

Băng Chỉ nghiến răng, không trả lời câu hỏi của Hạ Nhân mà rút ra một thanh kiếm, trực tiếp chém một kiếm về phía hắn.

Hạ Nhân vốn không định đón đỡ.

Hắn lập tức thi triển thuật lướt nhanh trong hư không, rời khỏi vị trí cũ.

Kiếm khí bàng bạc lướt qua hư không, dữ dội chém xuống mặt đất bên dưới, lập tức khiến núi lở đất nứt, sông lớn bị chặn dòng.

“Đáng chết…” Băng Chỉ lại chém thêm một kiếm.

Nhưng không ngoại lệ, tất cả đều bị Hạ Nhân dễ dàng tránh né.

“Ngươi có dám đón đỡ một đòn của ta không? Ngươi đúng là đánh kiểu vô lại!” Băng Chỉ dừng công kích.

Hạ Nhân nói: “Cô có thừa nhận mình không thể đánh thắng ta không?”

“Đúng vậy!” Băng Chỉ nói: “Nếu ngươi cứ dùng kiểu đánh vô lại này thì ta quả thực không thể đánh thắng ngươi!”

“Vậy chẳng phải được rồi sao!” Hạ Nhân nói: “Lúc trước đã nói, cô không thắng được ta thì phải để Thiên Trúc ở lại đây!”

“Còn nói ta vô lại à? Ha ha ha…”

“Thứ nhất, ai quy định lúc đánh nhau thì không được né tránh?”

“Hơn nữa, ta kém cô hơn một cảnh giới lớn, cô không có tư cách nói ta vô lại!”

“Đương nhiên rồi!” Hạ Nhân tiếp tục nói: “Nếu cô đồng ý rằng sau khi ta đánh bại cô, cô sẽ giao ra ấn ký thần nô để làm nô bộc của ta, vậy ta sẽ không né tránh mà đấu một trận trực diện với cô!”

Hạ Nhân đã đẩy toàn bộ vấn đề về phía Băng Chỉ.

Kế đó, Băng Chỉ lại không thể mở miệng nói gì nữa.

Ít nhất xét về đạo lý, mọi đường lui đều đã bị Hạ Nhân chặn kín.

“Không được!” Băng Chỉ im lặng mấy nhịp thở rồi nói: “Hạ Nhân, hôm nay bất kể thế nào ta cũng phải đưa Thiên Trúc đi!”

“Tốt lắm!” Hạ Nhân nói: “Lời đã nói trước đó coi như không tính, rồi còn giở trò vô lại với ta nữa chứ?”

Hàn Hậu Chỉ gật đầu: “Công tử, có lẽ cũng gần đủ rồi… để ta ra tay!”

Nói xong, thân hình Hàn Hậu Chỉ lóe lên, đứng đối diện Băng Chỉ.

Băng Chỉ nói: “Thần Tôn cảnh tầng tám?”

Kiếm khí thuộc tính băng được kích phát từ thần kiếm của nàng, hóa thành một dải lụa xanh trắng, tựa như giao long, lao về phía Hàn Hậu Chỉ.

Hàn Hậu Chỉ ngay cả chân mày cũng không nhíu, phất tay lấy ra một thanh kiếm.

Thoạt nhìn nó bình thường chẳng có gì đặc biệt, giống như một phôi kiếm chưa được mài bén.

Nhưng khi thần lực trong cơ thể Hàn Hậu Chỉ được truyền vào, từng lớp cấm chế trên phôi kiếm màu đen lần lượt bị chống mở, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đây lại là một kiện thần khí cửu phẩm.

Mi tâm Hạ Nhân giật liên hồi: Thanh thần đao cửu phẩm của ta mới chỉ là trung phẩm thôi. Ghê thật, Hàn Hậu Chỉ lại có cực phẩm sao?

Ngay sau đó, kiếm ý vô tận bỗng sinh ra từ hư không, từng thanh phi kiếm màu vàng đất ngưng tụ thành hình.

Vô số bóng kiếm màu vàng đất chuyển động bay ra như một dòng sông lớn, xông thẳng về phía kiếm khí do Băng Chỉ vung ra.

“Ghê thật!” Đồng tử Hạ Nhân co rút, nói: “Đòn này có bóng dáng của chưởng pháp Gatling Vương Đôn năm xưa!”

Những bóng kiếm vô tận ầm ầm đánh lên kiếm khí thuộc tính băng của đối phương.

Một bóng kiếm thì sức mạnh yếu ớt, nhưng sức mạnh của hàng tỷ bóng kiếm lại khổng lồ đến mức không gì sánh nổi.

Kiếm khí của Băng Chỉ chỉ chống đỡ được ba nhịp thở rồi trực tiếp tan vỡ.

Nhưng kiếm ý của Hàn Hậu Chỉ vẫn như hình với bóng, tiếp tục tấn công.

“Đáng chết... Thần Tôn cảnh sao có thể mạnh đến vậy?” Băng Chỉ phất tay, lấy ra một lá thần phù.

Ngay sau đó, thần phù lục phẩm được kích phát, hóa thành một chiếc khiên nhỏ màu vàng, bao quanh thân thể nàng.

Nhưng một cảnh tượng khiến da đầu Băng Chỉ tê dại đã xảy ra.

Thanh thiết kiếm trong tay Hàn Hậu Chỉ xoay chuyển, hắn nói: “Kiếm khai thiên hà...”

Trong nháy mắt, lại có vô tận kiếm ý hóa thành bóng kiếm bay ra. Nhưng lần này chúng không mang thuộc tính thổ mà là thuộc tính hỏa.

Tất cả bóng kiếm đều biến thành màu đỏ rực.

Dòng sông kiếm ý vốn màu vàng đất cũng theo đó hóa thành màu đỏ rực.

Leng keng leng keng... Keng keng keng...

Kiếm ý như mưa, trong nháy mắt trút xuống chiếc khiên màu vàng.

Trên mặt khiên nhanh chóng phủ đầy vết nứt, chẳng mấy chốc đã trực tiếp vỡ tan!

Băng Chỉ tung một quyền, hy vọng phá tan vô tận kiếm ý của Hàn Hậu Chỉ.

Quả thực, sức mạnh của Vu vương vẫn rất đáng sợ. Kiếm ý còn sót lại của Hàn Hậu Chỉ bị một quyền này của nàng đánh tan, biến mất không còn dấu vết.

Nhưng ngay sau đó Hàn Hậu Chỉ phất tay, phôi kiếm màu đen trong tay khẽ rung động hai lần.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, hai bên trái phải Băng Chỉ đều có một luồng kiếm quang hình chữ thập đột nhiên bắn ra từ hư không, chém về phía nàng.

Một trái một phải, mỗi bên đều có hai luồng.

Hơn nữa, bốn luồng kiếm ý này được chém ra ngay trong khoảnh khắc lá chắn của Băng Chỉ vỡ tan và nàng tung quyền.

Nàng hoàn toàn không có thời gian phòng thủ!

“Mở…” Băng Chỉ không cách nào phòng ngự, chỉ đành cắn răng hiện ra thân hình cao vạn trượng.